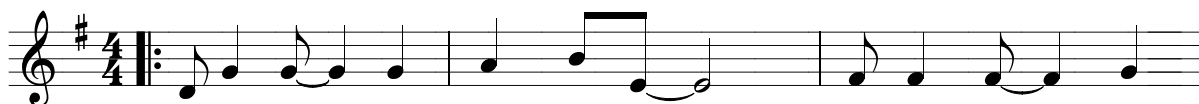

Cô bé dỗi hờn.

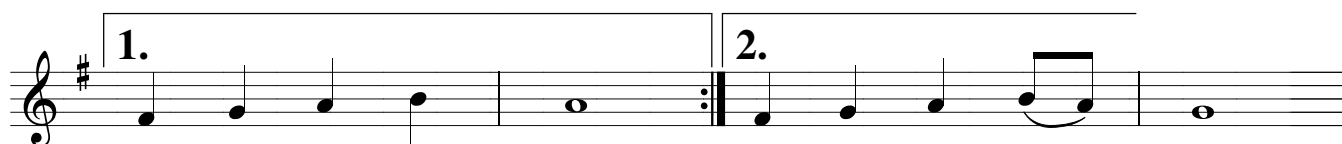
Nguyễn Ngọc Thiên

Chiều hôm nay vừa tan buổi học em lơ ngơ ra
Lòng em như mùa xuân đến gần nhưng con tim sao

trước sân trường Đường như anh đứng đó bao giờ
cứ ngập ngừng Vì sao anh không nói bao giờ...

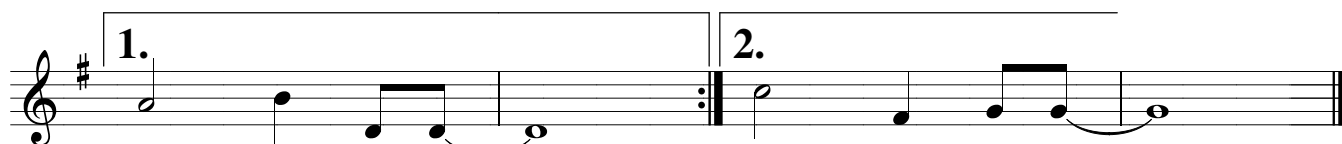
Đợi chờ em đã lâu? ...lời yêu thương đắm say

Em ghét anh gọi em cô bé Nên thấy anh em vờ
Anh có theo hăng trăm cây số Em vẫn không thèm

như không thấy Em bắt anh làm cái đuôi em đó
quen anh đó Em ngó lơ dù lòng nghe xao xuyến...

xem rất tội nghiệp! ...Đáng đời anh chưa!